

GEORGE R. R.
MARTIN

SEN OCKERWEE

PŘELOŽIL RICHARD PODANÝ

ARGO

GEORGE R. R.
MARTIN

SEN OCKERWEE

Z anglického originálu *Fevre Dream*,
vydaného roku 2004 nakladatelstvím Bantam Spectra,
přeložil Richard Podaný.

Ilustrace na obálce Marc Simonetti.

Sazba Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazyková redakce Patrik Linhart.

Korektury Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2023 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

jako svou 5 296. a 5 307. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání druhé.

ISBN 978-80-257-4193-1

ISBN 978-80-257-4204-4 (limitované vydání)

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

KAPITOLA PRVNÍ

St. Louis, duben 1857

Abner Marsh vychovaně zaklepal hlavicí své špacírky z hikorového dřeva na pult, aby upoutal pozornost hotelového recepčního. „Přišel jsem za mužem jménem York,“ ohlásil. „Josh York, tak si myslím říká. Máte tu někoho takového?“

V recepci seděl postarší pán s brýlemi. Když se ozvalo zaklepaní, vyskočil, pak se otočil, pozorně si Marshe prohlédl a usmál se. „No ne, kapitán Marsh,“ řekl vlídně. „Dobrého půl roku jsem vás neviděl, kapitáne. Ale doslechl jsem se, jaké vás potkalo neštěstí. Hrůza, prostě hrůza. Jsem tu od šestatřicátého, ale o tak hrozných ledových zátarasech jsem neslyšel.“

„S tím si nelamte hlavu,“ odpověděl Abner Marsh otráveně. Podobné poznámky očekával. Plantážnický hotel byl mezi lodníky oblíbený. Sám Marsh se před tou krutou zimou chodil do jeho restaurace najíst pravidelně. Ale co přišel ten ledový zátaras, držel se stranou, a ne jenom kvůli cenám. Zdejší kuchyně mu sice velice vyhovovala, ale o to méně mu teď seděla zdejší společnost: kormidelníci a kapitáni a lodní důstojníci, prostě sami lidé od řeky, staří přátelé a staří konkurenti, kteří do jednoho věděli o jeho neštěstí. Abner Marsh po projevech soucitu netoužil. „Prostě mi povězte, ve kterém pokoji ten York bydlí,“ nakázal recepčnímu rázně.

Recepční nervózně pokýval hlavou. „Pan York není u sebe v pokoji, kapitáne. Najdete ho v jídelně, právě večerí.“

„Teď? V tuhle dobu?“ Marsh sklouzl pohledem ke zdobným hotelovým hodinám, pak si rozeplnul mosazné knoflíky na kabátě a vytáhl svoje zlaté kapesní hodinky. „Deset minut po půlnoci,“ prohodil nevěřičně. „A vy tvrdíte, že večerí?“

„Ano, pane, právě tak. Kdepak pan York, ten má svůj vlastní denní režim, a není z těch lidí, kterým něco můžete odmítnout, kapitáne.“

Abner Marsh chraptivě, hrdelně zavrčel, vrátil hodinky do kapsy, beze slova se otočil a vyrazil dlouhými, těžkými kroky po luxusně vybavené hotelové hale. Byl to muž urostlý a nijak zvlášť trpělivý a na tak pozdní obchodní schůzky nebyl zvyklý. Okázale při chůzi máchal hůlkou, jako by nebyl zasažen oním neštěstím, jako by stále byl tím co dřív. Jídelna byla skoro tak veliká a přepychová jako hlavní salon na velkém parníku, byly tu křišťálové lustry a kování z leštěné mosazi a na stolech ubrusy z jemného lnu a nejlepší porcelán a sklo. V obvyklejší denní době by za stoly seděla spousta cestujících a lidí od řeky, ale teď byla místnost prázdná a většina světel nesvítla. Na takovém půlnočním setkání snad nakonec přece jen něco bude, pomyslel si Marsh; aspoň si nebude muset vytrpět žádné projevy účasti. Poblíž dveří do kuchyně si tiše povídali dva černí číšníci. Marsh si jich nevnímal a došel na protější stranu jídelny, kde o samotě večeřel dobře oblečený cizí pán.

Určitě ho slyšel přicházet, ale nezvedl hlavu. Pilně se krmil falešnou želví polévkou z porcelánové misky. Podle střihu dlouhého černého kabátu bylo jasné, že nepochází od řeky; takže někdo z Východu, možná i z ciziny. Marsh si všiml, že je veliký, i když ne až tak veliký jako on sám; takhle vsedě působil dojmem, že je dost vysoký, ale objemem se nemohl s Marshem měřit. Zprvu si Marsh pomyslel, že to je stařec, protože měl bílé vlasy. Když ale přišel blíž, spatřil, že rozhodně nejsou šedivé stářím, že jsou velmi světle plavé, a ten cizí pán zničehonic začal působit téměř chlapecky. York byl hladce oholen, na dlouhém lhostejném obličejí neměl ani knírek nebo bradku, a kůži měl stejně světlou jako vlasy. Marsh se zastavil u jeho stolu a napadlo ho, že ten chlapík má ruce jako žena.

Poklepal na stůl hůlkou. Ubrus ten zvuk ztlumil, takže z něj bylo jen mírné upozornění. „Vy jste ten Josh York?“ zeptal se.

York zvedl hlavu a jejich pohledy se setkaly.

Abner Marsh si tu chvíli zachoval v paměti po zbytek svých dnů, zapamatoval si ten první pohled do očí Joshuy Yorcka. Ať si do té chvíle myslel cokoli, ať měl plány jakékoli, všechno zmizelo ve víru Yorkova pohledu. Chlapec, stařec, elegán, cizinec, všichni se v mžiku vytratili a zůstal jen York, samotný muž, jeho moc, jeho sen a síla jeho osobnosti.

York měl šedé oči, na tak bledý obličej až znepokojivě tmavé. Panenky byly jako špendlíky, které černě planuly, teď se zabodly rovnou do Marshe a zkoumaly jeho duši. Šeď kolem zornic jako by žila, pohybovala se jako mlha na řece za tmavé noci, kdy břehy mizejí a světlo se vytrácí a na celém světě není nic než vaše loď a řeka a mlha. Za takových mlhavých nocí Abner Marsh kdeco vídal; ty

vidiny se rychle mihly a pak odlétaly. Z takových mlh jako by na něho zíralo cosi mrazivého a chytrého. Ale zároveň i zvířecího, temného a děsivého, spoutaného a vzteklého, zuřícího nad mlhou. Smích a samota a krutá vášeň; York měl tohle všechno v očích.

Ale především byla v těch očích síla, strašlivá síla, síla neúprosná a nemilosrdná, jako ten led, který rozdrtil Marshovy sny. Marsh cítil, že někde v té mlze se pohybuje led, pomalu, pomaličku, a slyšel děsivé praskání svých lodí a všech svých nadějí.

Abner Marsh už přiměl uhnout pohledem ledaskoho a i teď to vydržel dost dlouho, hůl svíral v pěsti tak silně, až měl strach, že ji rozlomí vedví. Ale nakonec očima uhnul.

Muž sedící u stolu odsunul polévku a pokynul rukou. „Kapitán Marsh. Už vás čekám. Prosím, přisedněte.“ Hlas měl mírný, kultivovaný, nenucený.

„Díky,“ odvětil Marsh až příliš tiše. Odsunul si židli naproti Yorkovi a posadil se na ni. Marsh byl chlap jako hora, měřil metr osmdesát pět a vážil sto dvacet kilo. Měl brunátný obličej a černý plnovous, který nosil, aby schoval zploštělý, promáčký nos a spoustu bradavic na tváři, ale ani vousy nepomáhaly, stejně o něm říkali, že je nejošklivější chlap na řece, a on to věděl. Ve tmavomodrém kapitánském kabátě se dvěma řadami mosazných knoflíků působil děsivě a impozantně. Jenže Yorkovy oči jako by z něho všechnu nadutost vysály. Marsh usoudil, že ten člověk bude nějaký fanatik. Podobné oči už párkrát viděl, u šilenců a urvaných kazatelů, a taky jednou u chlapíka jménem John Brown, tehdy v tom mizerném Kansasu. Marsh nechtěl mít nic společného s fanatiky, kazateli, s abolitionisty ani s hlasateli abstinence.

Jenomže Yorkův hlas rozhodně nezněl jako hlas fanatika. „Jmenuji se Joshua Anton York, kapitáne. J. A. York v obchodních záležitostech, Joshua pro přátele. Doufám, že časem se z nás stanou jak obchodní partneři, tak přátelé.“ Tón jeho hlasu byl srdečný a rozvážný.

„No, však se uvidí,“ prohlásil nejspíše Marsh. Šedé oči naproti teď vypadaly odměřeně a mírně pobaveně; čert ví, co to v nich viděl, ale bylo to pryč. Cítil se zmatený.

„Dostal jste můj dopis, vidíte?“

„Mám ho tady u sebe,“ kývl Marsh a vytáhl z kapsy kabátu poskládanou obálku. Když mu tu nabídku doručili, zdála se mu být neskutečným zásahem štěstěny, spásou všeho, co se strachem považoval za ztracené. Teď už tolik jistoty neměl. „Chcete začít podnikat v kolesovejch parníkách, je to tak?“ nadhodil a předklonil se.

Objevil se číšník. „Poveččíte s panem Yorkem, kapitáne?“

„Prosím vás o to,“ pobídl ho York.

„Tak asi jo,“ řekl Marsh. York ho sice přinutil uhnout pohledem, ale na celé řece není nikdo, kdo by ho překonal v jídle. „Dám si taky tuhle polívku, tucet ústřic, pak dvě pečený kuřata s bramborama a se vším. Ale pozor, upíct do křupava. A něco, čím to všecko spláchnu. Copak to pijete, Yorku?“

„Burgundské.“

„Bezva, přineste mi taky láhev.“

York se tvářil pobaveně. „Máte podivuhodný apetit, kapitáne.“

„Tohle je podi-vu-hod-ný město,“ vyslovoval opatrně slabiky Marsh, „a podi-vu-hod-ná řeka, pane York. Člověk musí dávat pozor, aby mu nedošly síly. Tohle není New York, a ostatně ani Londýn.“

„Toho jsem si zcela vědom,“ odušil York.

„No, to teda doufám, když chcete podnikat v paroplavbě. To je totiž ta nejvíc podi-vu-hod-ná věc z toho celého.“

„Nepřikročíme tedy rovnou k věci? Vlastníte přepravní firmu. Chci v ní zakoupit poloviční podíl. Vzhledem k tomu, že jste přišel, usuzuji, že máte o mou nabídku zájem.“

„A dost značnej zájem,“ souhlasil Marsh, „ale taky jsem dost značně zmatenej. Vypadáte na docela chytrýho člověka, takže jste si mě určitě proklep, než jste mi poslal ten dopis.“ Poklepal na obálku prstem. „Určitě dobře víte, že tahle zima mě v podstatě zničila.“

York neřekl nic, ale cosi v jeho výrazu přimělo Marshe pokračovat.

„Ockerweeská říční přepravní společnost, to jsem já,“ vykládal. „Nazval jsem jí podle místa, odkud jsem, řeky Ockerwee kousek od Galeny, ale ne že bych se po ní plavil, protože to jsem se neplavil. Měl jsem šest lodí a dělal jsem hlavně na horním toku Mississippi, mezi St. Louis a St. Paulem, jen občas až k Ockerwee, Illinois nebo k Missouri. Vedlo se mi fakt dobře, skoro každéj rok jsem si pořídil novou loď nebo i dvě a myslel jsem si, že začnu podnikat i na Ohio, nebo možná i dole kolem New Orleansu. Jenže loni v červenci mý *Mary Clarkovj* prask kotel a loď shořela, kousek od Dubuque, shořela celá až po čáru ponoru, sto mrtvejch. A letos v zimě... to vám byla příšerná zima. Měl jsem čtyři svj lodě na zimování tady v St. Louis. *Nicholas Perrot*, pak *Dunleith*, taky *Krásná Ockerwee* a moje *Elizabeth A.*, zbrusu nová, jenom čtyři měsíce na vodě, náramně pěkná loď, skoro devadesát metrů dlouhá, se dvanácti velikejma kotlema, jeden

z nejrychlejších kolesovejch parníků na řece. Jo, na tu svoji Bětku jsem byl náramně hrdej. Stála mě dvě stě tisíc dolarů, ale nelitoval jsem ani centu.“ Donesli mu polévku, nabral si lžici a ošklíbl se. „Moc horká,“ podotkl. „Kde jsem to... jo, St. Louis je na zimování dobrý místo. Nemrzne tu tak dlouho a tak silně. Jenže tuhle zimu to bylo jinak. Jo, pane. Ledovej zátaras. Ta řeka zmrzla na kost, sakra.“ Marsh napřáhl přes stůl obrovskou zarudlou ruku, obrátil ji dlaní nahoru a pomalu svíral v pěst. „Dejte sem vejce a budete mít představu, pane York. Led dokáže rozdrtit loď lehčejc, než já rozmáčknou vajíčko. A když se začne lámat, je to ještě horší, po řece jde dolů jako veliký rokle, co rozbíjej mola a přístaviště a lodi a vůbec všechno. Když bylo po zimě, přišel jsem o svý lodě, o všechny čtyři. Led mi je sebral.“

„Pojištění?“ zajímal se York.

Marsh se dal s hlučným srkáním do polévky. Mezi dvěma lžicemi zavrtěl hlavou. „Já nejsem žádnej hráč, pane York. Já s pojištěním nikdy nepočítal. To je čirej hazard a nic jinýho, leda když sázíte sám proti sobě. Všechny vydělaný peníze jsem dával do lodí.“

York přikývl. „Ale zdá se mi, že jeden parník stále máte.“

„To teda mám,“ kývl Marsh. Dojedl polévku a hlásil se o další chod. „Je to *Eli Reynoldsová*, malej stopadesátitunovej zadokolesovej parník. Používal jsem ji na Illinois, protože není moc rychlá, a tak zimovala v Peorii a ty nejhorší ledy jí minuly. To je mý aktivum, pane, jediný, co mi zbylo. Malér je v tom, pane York, že *Eli Reynoldsová* není nic moc. Když byla nová, stála mě jenom padesát tisíc, a to bylo v padesátým roce.“

„Sedm let,“ opáčil York. „To není tak dávno.“

Marsh potřásl hlavou. „Sedm let je u kolesovýho parníku hrozně dlouho,“ vysvětlil. „Většina jich vydrží jenom čtyři nebo pět roků. Řeka je prostě sežere. *Eli Reynoldsová* je líp stavěná než většina jinejch, ale stejně jí už moc nezbyvá.“ Marsh se dal do ústřic, nabíral si je na půlce škeble, polykal je celé a každou splachoval pořádným douškem vína. „Proto jsem takovej zmatenej, pane York,“ pokračoval, když zlikvidoval půl tuctu ústřic, „že chcete koupit poloviční podíl na mý společnosti, která má jenom jednu malou a starou loď. V dopise jste uved cenu. Ta cena je moc vysoká. Možná když jsem měl šest lodí, tak Ockerweeská říční stála za ty peníze. Ale teď ne.“ Zhltnl další ústřici. „Ta investice by se vám nevrátila ani za deset let, se starou Reynoldsovou teda určitě ne. Ta nemůže vozit dost nákladu a ani pasažérů.“ Marsh si otřel rty do ubrousku a podíval se přes stůl na cizího muže.

Jídlo mu pomohlo, zase se cítil ve své kůži a měl situaci pevně v rukou. Yorkovy oči byly pronikavé, to jistě, ale nebylo v nich nic, čeho by se měl bát.

„Vy moje peníze potřebujete, kapitáne,“ ozval se York. „Proč mi to všechno vykládáte? Nemáte strach, že si najdu jiného partnera?“

„Takhle to nefunguje,“ odpověděl Marsh. „Yorku, já dělám na řece třicet let. Když jsem byl malej kluk, plavil jsem se na vorech do New Orleansu, a než přišly kolesový parníky, dělal jsem na pramicích a na kýlovejch člunech. Dělal jsem kormidelníka a prvního důstojníka a kotláře, dokonce i poskoka pro všechno. Dělal jsem, co se v týhle branži dělat dá, ale nikdá jsem nebyl jedno jediný. Podvodník.“

„Čestný muž,“ utrousil York a jeho hlas zněl o trochu jinak než obvykle. Právě o takovou trochu, aby Marsh nevěděl jistě, jestli je to výsměch. „Jsem rád, že jste uznal za vhodné uvědomit mne o stavu vaší společnosti, kapitáne. I bez toho jsem o tom věděl. Moje nabídka platí.“

„Cože?“ zeptal se Marsh chraplavě. „Jenom hlupák vyhazuje peníze oknem. A vy na hlupáka nevypadáte.“

Než mohl York odpovědět, přinesli hlavní chod. Marshova kuřátka byla báječně křupavá, přesně tak, jak to měl rád. Odřízl si stehýnko a hladově se do něj pustil. Yorkovi přinesli pořádný kus pečeného hovězího, doruda krvavého, plovoucího v krvi a šťávě. Marsh se díval, jak se ten muž do masa obratně a zručně pustil. Jeho nůž projížděl pečení, jako by to bylo máslo, nikdy se nezastavoval, nesekal a neřezal, jako se to často stávalo Marshovi. Vidličku držel jako gentleman, když odkládal nůž, přendával si ji z ruky do ruky. Síla a elegance; York měl ve svých dlouhých, bledých rukou oboje a Marsh to obdivoval. Udivilo ho, že ty ruce kdy považoval za zženštilé. Byly bílé, ale silné, tvrdé jako klávesy koncertního křídla v hlavní kajutě parníku *Zatmění*.

„Tak co?“ pobídl ho Marsh. „Neodpověděl jste mi.“

Joshua York se na chvíli odmlčel. „Jednal jste se mnou čestně, kapitáne,“ ozval se posléze. „Nebudu vám tedy oplácet lží, jak jsem měl původně v úmyslu. Nicméně ani vás nebudu zatěžovat celou pravdou. Jisté věci vám povědět nemohu, ostatně byste je ani vědět nechtěl. Když dovolíte, vyložím vám svůj návrh za těchto podmínek a pak uvidíme, zda dospějeme k dohodě. Pokud ne, rozejdeme se jako přátelé.“

Marsh porcoval prsa druhého kuřete. „Tak do toho,“ povídá. „Nikam nejdu.“

York odložil nůž i vidličku a složil prsty do stříšky. „Z jistých důvodů chci být pánem kolesového parníku. Chci se plavit po celém toku téhle veliké řeky,

v pohodlí a soukromí, ne jako pasažér, ale jako kapitán. Mám jistý sen, jistý záměr. Hledám přátele a spojence a mám nepřátele, mnoho nepřátel. Podrobnosti nikterak nemusíte znát. Pokud na mě v té věci budete naléhat, napovídám vám lži. Proto nenaléhejte.“ Výraz očí na chvílku ztvrdl, pak se ale zase změkčil úsměvem. „Měl byste se zajímat výhradně o to, kapitáne, že toužím vlastnit kolesový parník a velet mu. Jak sám víte, nejsem člověk od řeky. O kolesových parnicích či o Mississippi nevím zhora nic, nepočítaje několik přečtených románů a to, co jsem se dozvěděl v týdnech strávených v St. Louis. Je očividné, že potřebuji společníka, někoho, kdo je důvěrně obeznámen s řekou a lidmi od řeky, někoho, kdo dokáže řídit každodenní činnosti na mé lodi, takže já sám budu mít čas zabývat se vlastními záležitostmi.

U tohoto společníka vyžadují také další vlastnosti. Musí být diskrétní, protože nechci, aby se v přístavech mluvilo o mém chování, které, jak připouštím, je poněkud nezvyklé. Musí být spolehlivý, neboť mu hodlám odevzdat do rukou veškerou správu podniku. Musí mít odvalu. Nechci žádného slabocha ani muže pověřivého, ani člověka přehnaně pobožného. Jste pobožný, kapitáne?“

„Ne,“ odušil Marsh. „Nikdy mi nezáleželo na těch, co se pořád oháněj Biblí, a jim zase na mně.“

York se usmál. „Pragmatik. Chci pragmatického muže. A chci muže, který se soustředí na svou vlastní část obchodu a nebude se mě příliš vyptávat. Cením si svého soukromí. Pokud se někdy moje činy budou zdát podivné, náladové či rozmarňné, nechci, aby je někdo zpochybňoval. Chápete, co vyžadují?“

Marsh se zamýšleně popotahoval za vousy. „A když jo?“

„Budou z nás společníci,“ odpověděl York. „Firmu budou spravovat vaši právníci a úředníci. Vy budete se mnou plout po řece. Já budu kapitánem. Vy si můžete říkat kormidelník, druhý důstojník, zástupce kapitána, jak bude libo. Skutečné velení lodi ponechám na vás. Moje rozkazy přijdou jen zřídkka, ale když něco poručím, dohlédnete na to, aby mi bylo vyhověno bez otálení. Mám přátele, kteří poplují s námi, ve vlastních kajutách a zdarma. Možná se rozhodnu přidělit jim funkce a povinnosti na lodi, a to takové, jaké budu považovat za vhodné. Tato rozhodnutí nebudete zpochybňovat. Možná si na řece pořídím další přátele a i ty vezmu na palubu. Přijmete je. Pokud se s těmito podmínkami smíříte, kapitáne Marshi, společně zbohatneme a poplujeme po vaší řece v poklidu a pohodlí.“

Abner Marsh se zasmál. „To možná jo. Ale není to moje řeka, pane York, a jestli si myslíte, že budeme plout v pohodlí na starý *Eli Reynoldsový*, tak to

budete setsakra zklamanej, až se nalodíte. To jsou vratký starý necky, ubytování je tam bídný a většinou je tam fůra cizích lidí, co cestujou na to nebo nějaký jiný podivný místo. Nebyl jsem na ní dva roky, teď tam mám starýho kapitána Yoergera, ale když jsem se na ní plavil naposled, dost ohavně smrděla. Jestli chcete pohodlí, tak to jste si měl koupit podíl spíš na *Zatmění* nebo na *Johnu Simondsovi*.“

Joshua York upil vína a usmál se. „Já jsem nemyslel na *Eli Reynoldsovou*, kapitáne Marshi.“

„Já ale jinou loď nemám.“

York odložil sklenku. „Pojďte,“ vyzval kapitána, „zaplatíme, zajdeme ke mně do pokoje a probereme ty záležitosti důkladněji.“

Marsh začal odporovat, protože Plantážnický hotel nabízel výtečné dezerty a on by si je strašně nerad nechal ujít, ale odpor byl jen slabý. York trval na svém.

Nebydlel v pokoji, ale ve velikém, pěkně vybaveném apartmá, obvykle vyhrazeném pro zámožné plantážníky z New Orleansu. „Posadte se,“ řekl panovačně a ukázal Marshovi na veliké, pohodlné křeslo v obývacím pokoji. Marsh si sedl, jeho hostitel zašel do vedlejší místnosti a po chvílce se vrátil s truhlicí pobitou železem. Položil ji na stůl a začal ji odmykat. „Pojďte sem,“ ozval se, ale to už Marsh stejně stál a blížil se k němu. York odklopil víko.

„Zlato,“ vydechl Marsh. Napřáhl ruku a dotkl se mincí, propustil je mezi prsty, vychutnával si dotyk měkkého žlutého kovu, jeho lesk a cinkání. Jednu minci si podal k ústům a okusil. „Fakt pravý,“ odušil a odplivl si. Odhodil minci zpátky do truhlice.

„Deset tisíc dolarů ve dvacetidolarových mincích,“ kývl York. „Mám další dvě takové truhlice a akreditivy z bank v Londýně, Filadelfii a Římě na podstatně větší sumy. Přijměte mou nabídku, kapitáne Marshi, a získáte druhou loď, výrazně větší, než je vaše *Eli Reynoldsová*. Či spíše my získáme druhou loď.“ Usmál se.

Abner Marsh měl v úmyslu Yorkovu nabídku odmítnout. Peníze potřeboval opravdu naléhavě, ale byl od přírody podezřívavý, záhady neměl vůbec rád – a York po něm požadoval, aby mu bezvýhradně věřil. Nabídka vypadala příliš lákavě; Marsh věděl jistě, že někde pod tím vším se skrývá nebezpečí, a že pokud přijme, odnese to on. Když teď ale sledoval sytou barvu Yorkova majetku, cítil, jak jeho odhodlání slábne. „Tak teda říkáte nová loď, jo?“ vyrazil ochable.

„Ano,“ odpověděl York. „A to mimo a nad cenu, kterou vám zaplatím za poloviční podíl na firmě.“

„Kolik...“ začal Marsh, ale měl oschlé rty. Neuklidně si je olízl. „Kolik chcete do stavby té nové lodi vrazit, pane York?“

„Kolik bude potřeba?“ zeptal se York klidně.

Marsh si nabral hrstičku zlatých mincí, pak je nechal, ať s cinkáním propadnou zpátky do truhlice. Jak se lesknou, pomyslel si, ale řekl něco jiného: „Neměly byste s sebou vozit tolika peněz, Yorku. Tady jsou lumpové, co by zabili za jednu takovou minci.“

„Dovedu se ochránit, kapitáne,“ odušil York. Marsh se mu podíval do očí a zamrazilo ho. Litoval lupiče, který by se pokusil vzít Joshuovi Yorkovi jeho zlato.

„Projdete se se mnou? Do přístavu?“

„Neodpověděl jste mi, kapitáne.“

„Však se dočkáte. Ale nejdřív pojdte. Chci vám něco ukázat.“

„Tak tedy dobrá,“ kývl York. Zavřel víko truhlice, pokoj přišel o žlutavý lesk a najednou se zdál být stísněný a temný.

Noční vzduch byl chladný a vlhký. Šli po temných, liduprázdných ulicích a kroky jejich vysokých bot zněly ozvěnou; York kráčel svižně a elegantně, Marsh těžce a rázně. York na sobě měl volný plášť ve stříhu pelerinu a k tomu starý vysoký klobouk z bobří kožešiny, který ve světle půlměsíce vrhal dlouhé stíny. Marsh nahlížel do temných uliček mezi pustými cihlovými sklady a snažil se působit dojmem nepohnutelné síly, která snad zaplaší lupiče.

Přístaviště bylo plné parníků, ke kotvištím a molům jich bylo přivázaných nejméně čtyřicet. Dokonce ani v tuhle dobu tu nebyl úplný klid. Velikánské haldy nákladu vrhaly ve svitu měsíce tmavé stíny, míjeli přístavní dělníky opírající se o bedny a žoky, kteří si podávali láhev nebo pokuřovali z dýmek z nepálené hlíny. Ještě stále se svítilo v oknech kajut dobré desítky lodí, možná i víc. Nákladní parník *Wyandotte* z Missouri byl naložený a nabíral páru. Okukovali muže stojícího na vyvýšené palubě jednoho velikého parníku s bočními kolesy a i on se na ně zvědavě podíval. Abner Marsh vedl Yorka dál, kolem procesí ztemnělých, ztichlých parníků, jejichž vysoké komíny se rýsovaly na pozadí hvězdné oblohy jako alej stromů, jimž na vrcholcích ve tmě kvetou podivné květy.

Konečně se zastavili před velikým a zdobným parníkem s bočními kolesy, na jehož palubě byl do výšky narovnaný náklad. Parník měl zvednutý můstek, aby na něj nelezli nezvaní vetřelci, a lísal se ke svému otlučenému starému přístavnímu člunu. I přesto, že svítil jen půlměsíc a byla skoro tma, bylo jasně vidět, jak je loď nádherná. Žádný jiný parník v přístavišti nebyl tak velký a okázalý.

„Nuže?“ ozval se Joshua York mírně a uctivě. Marshe později napadlo, jestli právě tohle na místě vše nerozhodlo – ta úcta v jeho hlase.

„Tohle je *Zatmění*,“ vysvětlil. „Koukněte, má to napsaný támhle na kormidelně.“ Dloubl tím směrem holí. „Přečtete to?“

„Zcela jasně. V noci vidím výtečně. Takže to je neobyčejná loď?“

„No sakra že je neobyčejná. Je to *Zatmění*. Sakra, každé chlap i kluk na řece jí zná. Teď je stará, postavili jí ve dvaapadesátým, to je pět let. Ale pořád fešanda. Stála tři sta pětasedmdesát tisíc, aspoň se to povídá, ale tu cenu určitě má. Tady nikdo nikdy neviděl větší, noblesnější, víc podi-vu-hod-nou loď, než je tahle. Prohlížel jsem si jí, plavil jsem se na ní. Vím to.“ Marsh na loď ukázal. „Měří sto jedenáct na dvanáct metrů a nikdy jste nic podobného neviděl. Na jednom konci má zlatou sochu Henryho Claye a na druhém zase sochu Andyho Jacksona – ty dva na sebe čučej celou cestu, sakra. Má na palubě víc křišťálu a stříbra a barevného skla, než o kolika se kdy Plantážnickému hotelu snilo, jsou tam olejomalby a podávají tam jídlo, jaký jste nikdy neochutnal, a maj tam zrcadla... takový zrcadla. Ale to všechno není nic proti její rychlosti.“

Dole pod hlavní palubou má patnáct kotlů. Třicetimetrovej záběr, to vám povídám, a když kapitán Sturgeon nabere páru, na řece není loď, která by s ní udržela tempo. Udělala devětadvacet kilometrů v hodině proti proudu jako fík. Ve třiapadesátým stanovila rekord v době plavby z New Orleansu do Louisvillu. Ten čas znám nazpaměť. Čtyři dni, devět hodin, třicet minut, a tím sakra pořádně, o padesát minut, překonala *A. L. Shotwella*, a ten byl nějak rychlej.“ Marsh se otočil k Yorkovi. „Já jsem doufal, že ta moje *Bětka* jednou *Zatmění* překoná, buď ten její čas, anebo že ji předežene v přímým závodě bok vedle boku, ale nikdy by to nedokázala, to teďka vím. Jenom jsem si to tak maloval. Neměl jsem tolika peněz, co je potřeba, aby se postavila loď, která by překonala *Zatmění*.“

Dejte mi ty peníze, pane York, a budete mít společníka. Tohle je vaše odpověď, pane. Chcete půlku Ockerweeský říční přepravní společnosti a partáka, kterej všechno v pohodě zvládne a nebude se vás vyptávat, o co vám jde? Fajn. Dejte mi peníze, abych moh postavit loď, jako je tahle.“

Joshua York se pozorně díval na veliký kolesový parník, který stál důstojně a tiše ve tmě, lehounce se vznášel na vodě a čekal na nová dobrodružství. S úsměvem na tváři a s tlumeným plamenem v tmavých očích se otočil k Abneru Marshovi. „Domluveno.“ Víc neřekl. A napřáhl ruku.

Marsh nasadil křivý, zubatý úsměv, ukryl Yorkovu štíhlou bledou ruku ve své masité práce a stiskl. „Tak jo, domluveno,“ vyrazil nahlas a nasadil všechnu váhu a sílu do stisku, drtil a mačkal, dělával to při obchodování vždycky, a vždycky pustil, až když v očích toho druhého uviděl bolest.

Yorkovy oči ale byly dál jasné a jeho ruka tiskla Marshe s překvapující silou. Svírala se stále pevněji a pevněji, svaly pod bledou kůží se napínaly a sukovaly jako smyčky kovového lana, a Marsh ztěžka polkl a snažil se nevykřiknout.

York jeho ruku pustil. „Tak pojďte,“ plácl Marshe silně po rameni, až kapitán zakolísal. „Čeká nás spousta plánování.“